

ето идватъ Пенка и Сийка и обезумѣли се хвърлятъ върху студения вече трупъ. Запетаиката се разтрепера отъ ужасъ и тихо изохка:

— Ехъ, ти!... — съ страшна мжка и досада извика той и допрѣ съ ржка студения бронзъ на паметника.

— Иди си, иди си... махни се... — почна да настоява упорито и като се сърдѣше той.

Въ душата му ставаше нѣщо странно. Като повтаряше: „иди си, иди си, махни се“, той не вѣрваше че това е възможно, и тая невъзможностъ го караше да се сърди, още по-упорито да настоява, да бѣснѣе. Съвсемъ като малкитѣ деца, които биятъ камъка о който сж се ударили.

Като не се помнѣше отъ безсиленъ гнѣвъ къмъ паметника, Запетаиката се мжчеше да разклати едина кракъ на масичката. Но това не му се удаде и, още по-силно побѣснѣлъ отъ безсилието си, той се наведе, сграбчи единъ голѣмъ камъкъ и като се покатери по паметника си, халоса го съ всичка сила по лицето.

Отъ силния замахъ, той се олюля и едва се задържа да не падне на земята. И съ нарастнала яростъ, Запетаиката още по-силно замахна втори, трети, четвърти пжтъ. Въ самозабрава на разрушението, той почна да нанася удари кждето — завърне, по лицето, гърдитѣ, ржцетѣ...

Бронзътъ чудно зазвѣнтѣ всрѣдъ дълбоката тишина на нощта. Звучитѣ се сливаха като непрекъсващи ридания на човѣкъ, който всичко е изгубилъ, въ дългъ плачъ. Отломъци отъ камъка и парчета отъ носа, ушитѣ, прѣститѣ, отхвъркваха при всѣки новъ ударъ.

Запетаиката силно пухтѣше, охкаше и викаше. Уморенъ, при единъ несржченъ замахъ, той